

РАН БОСИЛЕК ПАТИЛАНСКО УЧИЛИЩЕ

Част 6 от „Патиланци“

chitanka.info

ПАТИЛАНСКО УЧИЛИЩЕ

Драги ми Смехурко,

Лятото се мина. Септември пристигна. В училище тръгна моята дружина. И в клас, и по двора весел шум се вдигна.

Един ден аз казах на моите хора:

— Патиланци верни! Нашите другари в училище ходят, за да се научат да четат, да пишат, глави да напълнят с познания разни. Умът си развиват. Това не отричам. Но за съжаление сърцата им волни все остават празни. Една светла мисъл душата ми блазни — ние да открием училище ново. Да прогърми в него патиланско слово! Весел смях и песни! И игри, и смешки! Лудории волни и шеги чудесни. Мало и голямо тамо да изпитва радости младежки!

— Добре си намислил, Патиланчо Данчо! — обади се Дана. — Аз редом със тебе учителка мога по смеха да стана.

После се обади Патиланчо Панчо:

— Аз пък ще ги уча как се пуцат смешки и как се устройват игрите лудешки.

— Аз пък ще им кажа как се с радост срещат глъчки и несрети — намеси се Ганчо.

— Аз ще ги науча как се съчиняват весели куплети — обади се Гана.

— Аз искам звънеца всеки ден да бия! — изпъчи се Панчо.

— Таз работа лека на мен остави я! — запъна се Мика. — А ти заеми се с по-тънка наука! Например как може бой да заслужаваш, а баба сърдита да те не наложи!

— Ти тия науки от мен по̀ ги знаеш. Преди да те бият, пициш кат' заклана... Звънеца не давам!

— Добре, добре, перчо! — разсърди се Мика. — Аз ще си остана учителка проста със черна престилка.

Тогаз се намесих:

— Оставете ваш'те звънци и престилки! Ние ще открием училище ново! Там млади и стари ще бъдат другари. Звънци не ще

има. Кой когато иска и където иска, уроци ще взима. Кой какво желае, това ще си учи.

И аз ги подканих:

— Кой какво ще прави, хайде да научим!

И тозчас юнашки ний се заловихме. И сутринта рано училище наше вече уредихме накрай двора школски. И с надпис стобора дори украсихме.

Стекоха се хора и млади, и стари. Ученето почна. Моите другари с смях и сладкодумство омаяха всички. Звънецът удари. Но никой не влезе във класните стаи. Тогава пристигна учителят Страти. Той послуша малко от наш'та наука и глава поклати, но нищо не рече. После се затече госпожица Дора. И тя бе пленена от моите хора. После друг учител. После втори, трети. И еднаква участ всичките сполети. От нашето слово омаяни бяха. Тогава аз викнах: „За днес стига вече!“. Но нашата слава полетя далече. Докъде достигна, после ще ти пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

НАГЛЕДНО УЧЕНИЕ

Драги ми Смехурко,

Вече месец става, откак си открихме училище ново. И с това добихме нечувана слава и рядка сполука. При нас сладка бива всякоя наука. Нашите уроци излизат чудесно. И всичко се схваща весело и лесно.

Само един случай днес ще ти разкажа и ти сам ще съдиш в това патиланско училище ново какъв живот блика.

Моята дружина оназ вечер свиках и рекох:

— Другари, в училище утре баба ще пристигне. Подготвени всички нека да ни свари! Нека да издигнем до завидна слава нашата наука, та да ни възхвалят и млади, и стари.

— Утре, като дойде баба Цоцолана, кой ще преподава? — запита ме Гана.

— То се знае: Данчо — отговори Дана. — Той добре владее тая майстория. Той така нагледно уроци предава, че всичко, що чуеш, когато разказва, сякаш оживява.

Но аз я прекъснах:

— Стига хвалби, Дано! Утре ще се види кой какъв е майстор. За котака утре аз ще преподавам. Как това ще стане, днес ще разберете. Всичко, що ви кажа, вие пригответе, но всичко до утре във тайна пазете!

И аз им разказах какво да приготвят, кой къде ще бъде и какво ще прави. И видях, че радост в очите им свети.

На сутринта рано, преди часовете, ние се събрахме в училище, в двора, близко до стобора. Всеки патиланец галеше в ръце си жива котарана, а други държеха закрити кутии. Когато пристигна баба Цоцолана, урокът захвана.

Мигом се събраха всички наши хора. Изпълниха двора. Щом взех да говоря, този час дойдоха учителят Страти, госпожица Дора, трима мустакати и двама брадати — все наши познати.

И аз глас издигнах, викнах гръмовито:

— Патиланци верни, малки и големи, добре дошли всички тука на открито! За котаци славни днес ще ви разкажа. Техните геройства пред вас ще покажа. Ала ще ви моля — недейте забравя, че пред вас тук всичко за смях и наука нагледно представям! Ако нещо стане, както сме събрани, сърдити да няма! За обида никой нищо да не взема!

И аз заразказвах ясно, сладкогласно за славни котаци с юнашки мустаци как гонят неспирно плъхове и мишки по изби, тавани, стълби и чардаци. Па изведнъж викнах:

— И как това става, сега ще представя! Патиланци верни, мишите кутии скоро отхлупете! Мишките пуснете! В гонитба юнашка котките хвърлете! А вий ги следете, слушатели драги! И не се плашете! Никаква опасност няма да ви слети!

И рипнаха плахо малките гадини.

— Дръжте, котараци!

— Оле, мишки, мишки! Данчо, избави ни!

— Майчице, що стана! — нададе вик страшен баба Цоцолана. — Бягайте навънка! Кой ще ни опази!

— Ох, умирам, Боже! По гърба ми лази!

— Ей, бабо, пази се, в пазвата ти скри се! Скоро изхвърли я!

Вик и олелия. Смях на поразия. И сред смеха викнах:

— Слушатели драги, моля, без страх! Моля! И без докачение. Тъкмо туй се казва нагледно учение. Нехваната мишка вече не остана!

Но отвън извика баба Цоцолана:

— Ах, вий, патиланци, стана тя, що стана! Новата ми рокля цялата съдрана.

Хайде стига вече, драги ми Смахурко!

После пак ще пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ПОМАГАЧКА

Драги ми Смехурко,

Дълго време стана, как не съм ти писал. Ще прощаваш, братко. Зиме дните къси преминават сладко в игра и забава, та затуй писмата по-назад остават. Па и ти, улисан в шейни и пързалки, по-малко се смееш с наши лудории големи и малки.

Все пак ще ти пиша, за да не отвикна.

Оня ден пред мене патилана Дана недоволна викна:

— Данчо, тъй не бива! Нашето учение в студа не отива. Дебел сняг навънка земята покрива. Кой свестни хора на урок ще дойдат отвънка на двора? Нашето учение, всякъде прочуто, трябва да се дава вече на закрито!

Аз кротко отвърнах:

— Зная, Дано, зная. Но отгде да вземем на закрито стая?

— В училище става.

— Става, но бай Гого май не позволява. Ще каже: „Не може. Ще прашите много. Ще трябва да чистя и дене, и ноце!“. И на всички стаи ще удари ключа.

Дана се замисли. Аз скочих и викнах:

— Намислих, намислих! Вярвам, ще сполуча!

Разказах на Дана какво ще направя. Грейна й лицето и викна засмяна:

— Става, Данчо, става! Най-много след два дни в нашите ръчички стаята ще падне!

Това беше в сряда. В четвъртък следобед, подир часовете, дружината свиках.

— След мене вървете!

Спряхме се пред Гого:

— Почакай, бай Гого! Поспри, недей мете! Чуй що ще ти кажа. За полвин час само тука всички стаи аз мога измете с една майстория. Ала дай ми дума, честно изпълни я, че след часовете ще ни пуцаш тука, ще ни даваш стая за наш'та наука.

Бай Гого отвърна:

— Прието. Ха почвай — да видя каква е тая дяволия. Но ако излезе нещо шмекерия, всички ви ще бия! Да няма докачка!

Бях донесъл вече във прахосмукачка. Имаме си вкъщи. Аз съм ти разказвал, драги ми Смехурко, за таз чудесия. С колела, машина. Върви с електрика. Де що прах намери, в една торба тика. Като ламя смуче.

Моята смукачка нагласих веднага. Бабин Дебеланко се качи отгоре и погледна гордо. Искаше да каже:

— Ей, дружина драга! Тез неща разбирам, макар да съм куче!

Гледайте, другари! Гледай, бае Гого!

И да се начуди бай Гого не свари, смукачката глътна всички прахоляци — и нови, и стари.

— Тая ламя страшна какво де намери, в търбуха си тика! — Бай Гого извика. — Жив бях туй да видя. И на оня свят чак има да се чудя! Живички и здрави да сте ми, момчета! Сбирайте се тука! С очите си видях що може да прави вашата наука!

— Ура! Да живее славната смукачка!

— Да живей бай Гого!

— Ура! Да живее нашата наука!

И смяхме се много, драги ми Смехурко.

Ще прекъсна тука. После пак ще пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ПЪРВИ УРОК НА ЗАКРИТО

Драги ми Смехурко,

Както бях ти писал, нашият бай Гого, школският прислужник, патиланец стана. Лесно се придума да ни дава място за зимни уроци в училищна стая. Сега ще разкажа как почна и мина урокът ни първи, даден на закрито.

Един ден аз свиках моята дружина.

— Патиланци верни! — викнах шеговито. — Ние сме юнаци със сърца безстрашни. Поне за такива хората ни знаят. В сметката не влизат страхове домашни. Нека да покажем нагледно пред всички как трябва да свикват малки и големи да бъдат юначни. В училище утре ще обясня с думи какво нещо значи патиланска храброст. И посред урока ще се вмъкне мечка... Ще скочи, ще ревне... И тогаз ще видим храбростта на всички колко пари струва...

— Патиланчо Данчо, стига се шегува! — обади се Дана. — За какво ни имаш? Да не си завъдил цял обор със мечки, та щом ти потрябват, оттам да си взимаш?

— Не сърди се, Дано! Ако нямам мечки, имам меча кожа, що постилат вкъщи. Патиланча Ганча във нея ще сложа. Цял ще го покрия. После той си знае: ще рипне, ще ревне като медун същи! Ще видим тогава срещу тоз звяр страшен кой ще да утрае.

— Жив да си бе, Данчо! — ухили се Ганчо. — Виждам, че разбираш какво аз умея. Мале, като ревна — и сграда, и хора ще да разлюлея!

Патиланчо Панчо тука го пресече:

— Абе, бате Данчо, не може ли някак аз да съм пък мече? По-смешно ще стане!

— И без теб ще мине, мъничко човече.

Панчо се навъси и с закана рече:

— Мъничко ли? Чакай! Ще ме разберете!

Това беше петък. В събота следобед, подир часовете, моят урок почна:

— Трябва да се помни, слушатели драги, че без храброст мъжка на тоз свят не може! Който във сърце си юначество няма, не е патиланец. Срам голям томува, който се страхува...

Тогава с рев страшен връхлетя медуният.

— Мечка, мечка, Боже!

— Ох, с какви е зъби!

— Ах, ще ни налапа!

— Бягайте бре, хора, кой където може!

Вик и олелия!

Бяг на поразия!

Смее се доволна моята дружина. Ала миг не мина, нещо страшно стана. Отвън се зададе Боримечков Гане със пищов в ръката. Вик страшен нададе:

— Бягайте! Ще стрелям! Ах, само медуни ей сега ще стане!

— Чакай, чакай, Гане!

— Не чакам! Ще стрелям.

И мойта дружина начело със мене изхвъркна навънка. А Панчо отвътре се смее и вика:

— Патиланци храбри, скоро се върнете! От пищова празен вий се не плашете! Боримечков Гане аз го пратих тука. По-славна да стане нашата наука! Едно нещо само, моля, разберете! Малкото човече повече ценете! Че и то понявга смайва умовете! Елате самички тук да се затворим, урока за храброст пак да си повторим!

Ние се прибрахме със срам на челата и с яд във душите. Но скоро ни мина и пак се засмяхме. Та тъй ни докара малкото човече, драги ми Смехурко! Моля, не разказвай — да не се узнава. Да се не уронва патиланска слава!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

УРОК ЗА РАДОСТТА

Драги ми Смехурко,

Писах ти как мина първият ни урок, даден на закрито, какво чудо стори патиланчо Панчо — туй човече малко, ала дяволито. Писах ти надълго колко се посрами нашата дружина, как нашето име във сянка остана.

Оня ден пред всички реч подхвана Дана:

— Патиланци верни! Срамът от чела си трябва да измием! Нашето учение и нашето име трябва с нова слава и обща похвала скоро да покрием! Нов подвиг ще трябва тия дни да сторим, та цял свят отново за нас да говори!

— Право казваш, Дано! — намеси се Гана. — Многоумен Панчо доста ни изложи. Но щом се заемем, щом в новия подвиг патилански сили и майсторство вложим, всичко неусетно ще да се изглади.

Панчо се обади:

— Признавам, че сбърках, дето ви уплаших, дето светът видя колко сте страхливи. Но вий сте си криви. Защо сте такива? Помислихте всички, че за едно мече дори ме не бива. Било какво било — нека го забравим! Сега дума давам, че не ще пожалья ни сили, ни дарби пак да се прославим!

Тогава аз рекох:

— И име, и слава пак ще добием леко. Утре е Великден — ден на възкресене и на светла пролет. На тоз ден, аз мисля, е най-сгодно време урок за радостта ний да предадеме. Великденски яйца ще станете всички. Те нали са символ на радост и здраве. За смях и за радост аз ще заговоря. И радостни всички този миг ще сторя. Как това ще стане, скришом ще ви кажа, а пък във школото ясно и нагледно ще ви го покажа. Добре запомнете кой какво ще прави!

И аз им разказах какъв ми е планът. Те го одобриха. И всичко, що трябва, тозчас пригласиха.

И наврѣх Великден, в три часа следобед, звънецът ударих. Моите патиланци в картонени яйца с най-ярки шарилки вече бях поставил.

Сгущени и скрити, те стояха мълком. Вместо тях крещяха радостно боите, с които нацапах яйцата отвънка.

Събрали се бяха слушатели много. Започнах урока:

— Слушатели драги, днес е светъл празник. Днеска всички хора, цветенца, тревички, всички животинки и весели птички празнуват Великден — ден на възкресение и на светла радост. А за патиланци радостта е всичко. Затуй и за нас е светъл празник днеска. Вижте тук яйцата, що блещат край мене. Те всяка година, весели, засмени, носят за децата радост безпределна. Ведно с тях пристигат новите премени, меки козунаци и сладки бадеми. И за въртележки, и за всички други радости човешки яйцата говорят. Те са, що ви носят ведра радост вкъщи. С една дума, те са патиланци същи. Вижте! Погледнете!

Аз дрънвам звънеца. Моите юнаци подават главите. Грамадните яйца започват да скачат, със ръце да махат, весело да викат: „Честит ви Великден! Като пилци волни пред вас се родихме. Като пилци днеска, весели, честити и вие бъдете!“.

И пилците волни волно полетяха. С шарени покривки хоро завъртяха, смехове и радост, и бои лепливи вредом разпиляха.

Когато погледнах, всички ученици изцапани бяха, ала всички дружно от сърце крещяха:

— Жив и здрав бъди ни, Патиланчо Данчо, че наврѣх Великден ти развесели ни!

Честит ти Великден и на теб, Смехурко!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ЗА СВОБОДАТА

Драги ми Смехурко,

В събота следобед вредом разгласихме: „Свободен е всеки, който пожелае, утре предиобед, на света неделя, на урок да дойде горе в планината. Патиланчо Данчо ще държи беседа върху свободата. Защо я обичат всички патиланци. С каква чудна сила изпълня сърцата. И как тя подхранва смеха и играта.“

На сутринта рано патилана Мика у дома пристигна и почна да вика:

— Ставай, Данчо, ставай! Път дълъг ни чака! Ставай и се стягай! Пък аз заминавам другите да дигна.

— Никого не дигай! Свободни са всички. Кой когато иска, тогава да става. Кой кога желае, тогава да тръгне. Ти недей забравя, че за свободата днеска ще предавам. И мене свободен, моля, остави ме! Аз зная самичък кога да си стана и какво да правя.

— Остави и мене свободна тогава! — отговори Мика. — И аз ще си правя каквото желая. Моите сънливци нека да разбудя. Иначе свободно цял ден ще си хъркат.

И Мика замина. Скоро на крак дигна цялата дружина. Дружината вдигна близки и познати. А тия без мъка повлякоха с песни мало и голямо, бедни и богати. Кажу-речи, никой в града не остана. Начело вървеше баба Цоцолана. На май красотите искаше да сети и да ни изпита малко умовете колко пари чинят горе в планината и какво ще кажа аз за свободата.

Вървахме, вървахме из гора зелена. Сред поляна спряхме.

На една могилка Панчо се покачи, като малко гардже започна да грачи:

— Чуйте, патиланци, малки и големи, тука ще се спреме! Тука бате Данчо урок ще предава. От негово име аз ви съобщавам, че понеже днеска той за свободата ще да ви говори, всеки е свободен, ако ще, да слуша, ако ще, да пее, ако ще, да дреме, ако ще, най-последно, дето се е рекло, с мечка да се бори. Това на урока няма да му пречи.

А през това време на дърво високо аз качих се вече. На кичест клон стъпих и речта ми волно и леко потече:

— Патиланци верни, малки и големи, днес е тъкмо време ей на това място един велик въпрос да си зададем: живеем ли ние, както Бог желае? Както си живеят неговите птички? Както растат волно цветя и тревички! Тъй както безгрижно щурчето си пее. Тъй както свободно вятърът си вее? Сърцето си нека всеки да запита! И всеки ще сети съдбата ни колко би била честита, ако свободата като златно слънце всеки миг ни свети. Какви неща славни биха сътворили тогаз умовете...

И аз се увлякох. И както говорех, някак ми се стори, че край мене литна златокрыла птица, лъхна ме с крилата и бодро извика: „Аз съм свободата. Да литнем, о, Данчо, горе в небесата!“.

Усетих как хвъркам, ала тоз миг кацнах долу на земята и болка ужасна ми стисна краката!

— Ах, Данчо, що стори! — Баба Цоцолана над мен заговори. — Как тъй се изщъпна, та падна отгоре! Дано не ти стане нищо на краката.

— Не плаши се, бабо! — отвърнах аз бодро. — Сладки са теглата зарад свободата. И най-тежки болки лекичко минават. А сега да викнем дружно сред гората: „Ура! Да пребъде вечно свободата! Ура! Да живеят смехът и играта!“.

Цялата дружина тоя вик подхвана. На ръце ме дигна, в града ме занесе. И нашата слава още по-далече вече се разнесе.

Поздрав най-сърдечен, драги ми Смехурко!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ПАТИЛАНСКО ЧЕТЕНЕ

Драги ми Смехурко,

Патиланчо Ганчо онзиден ми рече:

— Знаеш ли що, Данчо? Изложба на книги уредихме вече. И тя ни прослави. Сега друго нещо трябва да направим.

— Какво друго нещо?

— Да построим сцена у вас въвн, на двора. Да съберем хора — малки и големи — и от наш'те книги да им прочетеме. Нека всеки чуе, нека всеки сети какво златно сърце в душите ни свети и какво ни раждат днеска умовете.

— Ганчо, жив бъди ми! — рекох аз възрадвам. — Четене и ние ще си уредиме, както правят често големи писачи. Нека всеки знае какви творби пишат весели играчи. Но да не се маем. Иди свикай скоро цялата дружина!

И Ганчо замина.

Скоро се събрахме.

— Патиланци верни — подхванах аз живо, — Ганчо ви е казал за какво ви свиквам. С него се разбрахме. Ще направим сцена у дома на двора. От нашите книги ще четеме всички пред събрани хора. Аз първи ще кажа встъпително слово. А след мене вие ще им прочетете кой каквото има четиво готово. Ти ще четеш, Гано, от твоята книга „Патилански песни“! Ти, Дано, от твоя „Дневник“ патилански! Ти ще четеш, Ганчо, разкази чудесни! Ти, Панчо, от твоята книга смехотворна! Най-после и Мика от своя „Смях“ нещо ще изчурулика. Цели седем деня ще правим безспирно дълго упражнение и навръх Гергьовден ще дадем наш'то славно представление!

— Добре думаш, Данчо — обади се Дана. — Ала според мене не всички умеем да четем пред хора. Да се не посраим?

Ганчо ме превари — даде отговора:

— Дума да не става! Който не умее, ний ще го научим. Тая майстория ний с Данча владеем. Патиланец верен вярва в своите сили. С труд и постоянство кой не е сполучил?

— Право казваш, Ганчо! — обади се Гана. — Четенето, мисля, по-лесно ще стане, но сцената трябва днеска да захванем. Да не губим време, че тя много мъка и труд ще отнеме.

Панчо я пресече:

— За туй недей мисли! От това по-лесно нещо, Ганке, няма. Сцената я имам у дома готова. Новата палатка от къщи ще взема. Ще попитам татка. Тя отпред си има готова завеса.

— Жив бъди ни, Панчо! — зарадван извиках. — Как добре се сецаш!

Тогаз се намеси патилана Мика:

— Аз пък въвн на входа гостите ще срещам. Ще давам билети. Пари ще събирам.

— Не, с пари не става! — намеси се Ганчо. — Нашето изкуство даром се раздава.

— Със пари не става — обади се Дана, — но със яйца може. По яйце варено всеки ще ни дава. Нашата дружина на бедни играчи ще си ги раздава.

— Прието! Прието! Ще излезе чудо нашата забава!

Аз рекох тогава:

— Сега си идете! Вкъщи четивата добре пригответе! И на упражнение утре се явете!

Сутринта отново ние се събрахме. Четенето доста поупражнихме. Работата здраво ние подловихме. И срещу Гергьовден всичко пригласихме. Навред разгласихме.

И навръх Гергьовден, в три часа следобед, четенето почна.

Аз първи излязох и така захванах:

Слушатели драги, благодарим много, че ни посетихте! Вие ще ни чуйте. Ще ни разберете. При нас умовете ще си просветите. При нас и душите ще си разведрите. И не е за чудо в нашата дружина да се наредите. Че сърца ни тупкат радостно в гърдите. Че при нас зоват ви смехът и игрите. Те ще ви направят весели, честити!

След мене излезе патилана Гана. С глас звучен и ясен да чете захвана:

*На звездите в висините,
на цветята всред полята,
на елхите по горите,
на росата по тревата —
аз се радвам, за тях пея,
като птичка си живея.
Що е грижа, аз не зная,
цял ден тичам и играя,
цял ден радостно се смея,
като птичка си живея,
като птичка волна пея!*

Гана поклон стори. Вик и одобрение: „Нека се повтори! Нека се повтори!“. Гана пак зачете. И когато свърши и стихнаха бавно в двора гласовете, появи се Дана. Тя книга разтвори и бавно зачете:

„За чудо голямо аз дневник си пиша. В моя чуден дневник, каквото днес драсна, утре го избриша. Затова във него много неща нема. Аз съм патиланка. Звездите не снемам. Ала от игрите и от смеховете със две шепи вземам. Затуй моят дневник с три думи е писан: «смях, игра и радост». Слушатели драги, добре запомнете! Игра, смях и радост — те на света носят вечна светла младост!“

Дана поклон стори. И пак одобрение. Пак „да се повтори!“. А когато Ганчо почна да говори (тоя велик майстор без книга четеше) — такваз радост бликна на всички в сърцата, че смехът безспирно като гръм ечеше. И всичките старци — и болни, и хроми — сбра от махалата.

С патиланча Панча също се повтори. И той чудесии нечакани стори. Но малката Мика, що чете накрая, малки и големи слушатели смая. Хитро се престори, че уж се смущава. Дори се засече. Всички се разсмяха. Тогава тя рече:

— Слушатели драги, не се смейте вече. Засечката мина. Чуйте що ще каже малкото човече. Това не го знае и наш'та дружина. Докато ей тука другите четяха, аз вънка раздадох до едно яйцата, що бяхме събрали. Чукаха се вънка, ядоха децата. На играчи гладни кой какво ще стори! Затуй, драги гости, четенето утре пак ще се повтори. Моля, пак елате! Яйца донесете!

И то се повтори, драги ми Смехурко. Дори се потрети.
Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ИЗЛЕТ

Драги ми Смехурко,

Никак не видяхме как април измина. Майско слънце грейна. И заскача лудо моята дружина:

— На излет, на излет горе в планината! Че там са по-сладки смехът и играта!

Баба Цоцолана тоя зов подхвана и рече засмяна:

— Права дума думат моите юнаци. Сред планински въздух, сред китни дъбрави и стройни букаци човек подмладява. Затуй още утре, излет ще направим. Пригответе всички спортните премени! Утре заран рано елате при мене! Ядене ще вземем и път ще поемем къмто планината.

— Бабо, да си жива! — викаха децата.

А Дана добави:

— Аз и едно въже ще сложа в торбата, та запирка някой от нас ако стори, да го теглим всички с въжето нагоре.

На сутринта рано тръгнахме със песен. Отначало пътят бе равен и лесен. Лъхаше тих ветрец, пееха ни птички. И леко, и бодро подскачахме всички.

Поспряхме за малко. Похапнахме сладко. Поехме отново.

— Хайде, патиланци! С подновени сили да вървим нагоре! Оттука начева вече стръмнината.

Баба Цоцолана тихо проговори:

— Дали ще ме слушат краката нагоре?

— Бабо, не плаши се — отвърна й Дана. — Туй въже защо е тука в торбата? Нали е за помощ. Ние да сме здрави!

А Панчо добави:

— Трябва сега още нещо да направим, та да не оставим насред пътя баба. От товара трябва да й се отнеме. Бабо, дай да нося двата козунака с едрите бадеми!

И малката Мика и тя утеши я:

— Пък аз ще ти нося жълтата кесия с дребните бонбони, дето разхладяват. Когато си морна, и те натежават.

Баба се усмихна и кротко им рече:

— Почакайте още! И за тая помощ скоро време до̀ ще.

Вървахме, вървахме и стръмна пътека отстрани поехме. Но скала висока пътя ни попречи. Баба Цоцолана се запря и рече:

— Тука ще остана. По стръмната урва, който сила има, нека да се качи.

Панчо се обади:

— Ах, миличка бабо, умори се значи! Давай козунака! Дружината гладна откога го чака.

А Мика извика:

— Бонбоните дай ни! От тях ще добием засилки незнайни.

Баба ни нахрани. Патилана Дана, Гана, аз и Панчо възлязохме тозчас на скалата. Оттам Дана хвърли въжето на баба. Тя се върза здраво. С две ръце го хвана. Дръпнахме въжето и викнахме гръмко:

— Хайде, хайде, бабо! Сетен напън дай си! И ще се изкачиш!

Ала нито стъпка баба не прекрачи.

— Не мога, не мога! — вика и не мърда.

Настана тревога. Дръпнахме отново. Пак викнахме всички: „Хайде, хайде, хайде!“ Стреснахме в гората животни и птички, но баба не мръдна.

Патиланчо Панчо тогаз чудо стори. Зад баба той скочи и викна високо:

— Гуцер, гуцер, бабо! Лази из тревата! Бягай на скалата!

И за миг чак горе баба се намери. И към върха хукна като младо яре. Със голяма мъка стигнахме я горе. Аз й заговорих:

— Право казваш, бабо! Тука планината чудесии прави. Млади подлудява, стари подмладява.

Прихна да се смее цялата дружина. И в смях и закачки разходката мина. Ядохме, играхме, пяхме и се смяхме, и по късна вечер в града се прибрахме.

Поздрав най-сърдечен, драги ми Смахурко!

Твой приятел вечен:
Патиланчо Данчо

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.